

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR, číslo: 3/2011 ročník: XXVI.

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10

Bud' připraven: Umění přežít nebo žít?

Zápisy z výprav

První skautka

Volný čas

Komiks

Mackův memoriál

...a další

Články :: Vyprávění :: Rozhovory :: informace :: zábava :: OS klub

Vzhůru za prázdninovým dobrodružstvím!

V okamžiku, kdy píšu tyto řádky, zbývá jen několik zanedbatelných ač nekonečných dní, než se zabouchnou na dva měsíce školní vrata a školník vyžene žáky do letních bouřek, nepohodlí červencových kopřiv a srpnových tropických such. Jen šedé myši a několik učitelů bude procházet jindy tak plné chodby a nejhůře jsou na tom maturanti, které čekají prázdniny ještě delší!

Ale teď prozvěnu vážně... skautské tábory, které většinu čtenářů čekají, jsou místem stvořeným pro dobrodružství všech velikostí, ráží a příchutí. Od těch drobnějších, kterým může být pouhá noční cesta na záchod bez světla až po velké výpravy pěšky, kolmo, loďmo.

Doufám, že si příběhy letošního léta najdou cestu do dalšího čísla Lokali. Za celou redakci vám hodně odvahy na daleké cesty přeje

Tecklis

Téma čísla:

VOLNÝ ČAS

OBSAH

VÝPRAVA ZA STROMEM ŽIVOTA
CYKLO PŘÍBRAMSKO
ŽIVÁ ZAHRADA
OBVODNÍ SETKÁNÍ A SVOJSÍKŮV ZÁVOD
OBVODNÍ SETKÁNÍ – NENÍ DŮVOD
K LEKÁNÍ
STÍN SMRTI
MNÍŠEK POD BRDY
VOLNÝ ČAS JAKO DŮLEŽITÁ SOUČÁST
NAŠEHO ŽIVOTA
KŘÍŽOVKA PRO KAŽDÉHO
BUĎ PŘIPRAVEN: UMĚNÍ PŘEŽÍT NEBO
ŽÍT?
ZPRAVODAJ OS
PŮVOD JMÉNA STRAŠNICE
EXPEDICE OS DOKSY
MRŇOUS

Plán střediskových akcí

25. – 26. 6. 2011 Stavba tábora v Sedle

**16. – 30. 7. 2011 Letní skautský tábor Sedlo
(305. dívčí, 305. chlapecký, 309. smečka)**

18. 7. – 6. 8. 2011 Letní skautský tábor 309. oddílu

VÝPRAVA ZA STROMEM ŽIVOTA

Smečka 305

Bobo

Všechno začalo na jedné schůzce, kdy mi Zoubek přinesl přílohu časopisu Skaut, která obsahovala návod na vytvoření hry pro jednodenní výpravu. Hra byla sice vymyšlená pro starší skauty, ale řekl jsem si proč nezkusit trochu upravit scénář a úkoly, naše vlčata přece nejsou žádná ořezávátka. Nějakou dobu zabralo vše připravit a domyslet, ale podařilo se vše naplánovat na výpravu, kde jsme byli vlastně všichni až na Viktora a Sardinku.

Už na schůzce si kluci rozdělili kdo bude představovat jakou postavu a převzali obálky s tajnými úkoly. V sobotu 16. 4. jsme vyrazili ze Smíchovského nádraží do báje země Antaru (Svatojánské proudy). Hned na začátku cesty měl pro nás první úkol Vzpomínka, který představoval „Poutníka“. Nejprve jsme se museli propínkat s míčkem na ping-pongové pále slalomem a poté si každý z nás vyrobil papírový náramek na ruku, aby nás během cesty ochránil před kouzelnými bytostmi. Pak jsme vyrazili směr země zázraků, kde roste strom života. My jsme měli otrhat jeho plody a zachránit tím

hodného krále Jana. Cesta byla ale ještě dlouhá a cestou temným hvozdem pro nás měli přichystaný další úkol „Zvědové“ což byli Ondra s Filipem. Snažili jsme se uhádnout, na které slovo myslí ostatní z naší smečky. Kousek za městem hobitů, kde jsme poobědvali, pak následoval úkol „Lovce“ kterého představoval Martin a Prskavka. Každý z nás musel dokázat svoji zručnost a trpělivost tak, jak je vidět na fotografii. Zoubek jako „Felčar“ pro nás pak měl za zatáčkou připravenou poznávačku rostlin. Společně jsme našli také jednu kešku a pokračovali v cestě.

Čas výpravy se nám docela rychle krátil, a tak jsme ještě téměř za pochodu splnili úkol „Válečnicka“, hod na cíl, který pro nás připravil Prskavka. Kamínky jsme trefovali blízky strom a pro některé to byla docela fuška. Poslední úkol „Čaroděje“

pak měl na starosti Padák. Zjistili jsme, kdo umí nejlépe zacházet s mobilním telefonem. Škoda že jsme museli vynechat úkol „Mudrce“, protože Žabák zapomněl obálku s úkolem doma. Jako zázrakem se nám ještě před zastávkou autobusu zjevil strom života, na kterém opravdu byly dva kouzelné plody.

Král Jan byl zachráněn a my jsme mohli v klidu oddechnout v autobuse, který uhaněl zpět směr Praha. Zkusíte si tipnout, kolik vlčat v autobuse usnulo? Myslím, že pro všechny to byla fajn výprava a zápis od Padáka máme v naší kronice.

CYKLO PŘÍBRAMSKO

27. - 29. 5. 2011

Tecklis

Cyklovýprava měla být generálkou na týden cyklistického putování, který čeká Střelku během letošního tábora.

Nezačala šťastně. Když nepočítáme bezchybnou dopravu vlakem na místo, šlo to pak mírně do háje. Pršelo. Ne tak trochu, jako když mrholí. Pršelo pořádně, vlezle a hlavně nepřestávalo. Tak jsme se dočasně ubytovali v čekárně nádraží a čekali, jak jest v názvu, až (jestli) přestane. Když už jsme začali ztrácet naději, déšť mírně prořídil a zacvrkal první pták jarabák. Do půl hodiny bylo téměř po dešti, tak jsme mohli konečně začít cyklistickou část výpravy. Již se šelo, takže jsme byli rádi, že máme reflexní vesty, červené blikačky o povinných přilbách ani nemluvě.

Přespávali jsme v hájovně uprostřed lesů, takže poslední část byl náročný výstup a ti menší toho měli plné zuby, ačkoli by to nikdy nepřiznali. Horší bylo, že kontaktní osoba s klíči od budovy u hájovny nebyla! Ale netrvalo jí ani pět minut a objevila se. Takže jsme si mohli uklidit kola, zatopit si, povečeřet a utahaní jít spát.

Druhý den nastala zátěžová zkouška. Posílení o Opa a Mudrce, které přinesli k ránu čerti, jsme osedlali své dvoukolé kovové oře a vydali se na rozhlednu. Cesta byla rovná, místy křivá, plynule stoupala a bylo na ní dost místa, aby se cyklisté mohli spolu bavit. Po rozhledně (ze které nebylo nic vidět) nastalo hledání pitné vody a pak pokus o výměnu Achilovy prasklé duše. Duše Achila je prasklá nenapravitelně, ale jeho kolo bylo po chvíli zase pojízdné. Chvilí po obědě, který nastal někde mezi blouděním a hromadou dřevěných klád nás přepadl jemný deštiček, nic pátečního, tak jsme mu ujeli. A už tu byl poslední sjezd a znovu hájovna. Připravili jsme večeri a během boje s krvežíznivými muškami typu vzduch-vzduch jsme vyráběli dříví jako náhradu za námi spálené. V neděli nás čekala trasa ještě delší. Kvapně jsme zabalili, zamkli, odemkli, našli chybějící helmy, znovu zamkli a znovu asfaltě ahoj, kilometry ubíhají za námi. Někomu rychleji, těm s krašíma nohama a menším kolem hůře. Ale o to hrdinněji čelí rostoucímu skóre na tachometru. Zasloužená odměna čekala v cukrárně na každého bez rozdílu.

Nakonec jsme dohromady ujeli něco kolem 80 kilometrů, bez větších katastrof, zranění a všichni tedy prošli testem jezdeckých dovedností. Teď ještě zjistit, jestli umí plavat, než pojedeme na loď.

STÍN SMRTI

20. - 22. 5. 2011

Kulda

Na Stín jsme vyrazili v pěti, já-Kulda, Achil, Klára, Pepa a Ježek. Jeli jsme směr Tábor a tam jsme přestoupili na osobák do Meziříčí. Začátek proběhl téměř stejně jako minulý rok, tudíž schválení zbraní a kostýmů a jiných věcí. Nám naštěstí schválili vše, a tak jsme se mohli utábořit a navečeřet. Druhý den, tudíž v sobotu, se konalo shromáždění armád a objasnění nejasného okolo pravidel a hurá do války. Jeli jsme za barbery, a proto naše kostýmy plály rudými barvami, ale také tu byly jiné národnosti, například lidé v modrém a zelení bažirňáci a nakonec tu také bylo podzemí tradičně v černém. Ze začátku se hra odvíjela všichni proti všem, tudíž to vypadalo tak, že na koho jsme narazili, toho jsme se snažili umlátit, a končovalo to většinou naším odchodem do hradu, ale občas se na nás usmálo štěstí a my mohli dokončit úkol. V průběhu hry se k nám natrvalo přidalo podzemí, i když to nebyla žádná výhra, stejně

jsme dostávali na frak. Tak jsme běhali po lese a část úkolů splnili a část ne. Navečer se konala závěrečná bitva soboty, kterou jsme jako zázrakem vyhráli. No a už jsme se celí vyčerpaní jen navečeřeli a šli spát. Přestože jsme v neděli odjeli dřív kvůli dešti, Stín jsme si užili a už se těšíme na další ročník.

OBVODNÍ SETKÁNÍ A SVOJSÍKŮV ZÁVOD

13. – 15. 5. 2011

Bart

Letošní Svojsíkův závod se konal v Malé Hrašticí u Dobříše, začínal 13. 5. a končil 15. 5. Společně jsme odjízďeli z Vršovického nádraží kolem páté hodiny, bohužel se nás sešlo málo, na sraz dorazili Bob, Ještěrka, já – Bart a Tecklis jako doprovod. V takto malém počtu účastníků jsme se nemohli dostat do dalšího soutěžního kola, ale všichni jsme závodili. Poté jsme vyrazili do nedalekého parku, kde jsme se dozvěděli základní informace od organizátorky Kobihy, dostali jsme peníze na sobotní večeři a vyrazili na Vršovické nádraží. Koupili jsme si lístky a zjistili jsme, že nám vlak odjízďí přesně za minutu, takže jsme si museli velice pospíšet. Vlak jsme stihli a společně ještě se třemi skupinami skautů jsme odjeli do Malé Hraštic. Když jsme dorazili do Malé Hraštic, vydali jsme se směrem k tábořišti, nikdo z nás ani z ostatních skupin nevěděl přesně, kde tábořiště je. Tábořiště jsme společně našli a nebyli jsme první ani poslední. Co nejrychleji jsme se pokusili postavit stan, než bude tma. V sobotu dopoledne byl závod světlušek a včítat, po obědě byl závod skautů a skautek. Závod měl 12 stanovišť, na každém stanovišti byl zadán úkol, který se bodoval zvlášť, a která skupina měla nejvíce bodů, zvítězila. Body se nedostávaly jenom za samotný závod, ale také za přípravu oběda a další úkoly. V neděli odpoledne bylo vyhlášení výsledků a i přes naši snahu jsme skončili bohužel poslední, ale i tak jsme si závod a velkou nedělní hru užili.

OBVODNÍ SETKÁNÍ – NENÍ DŮVOD K LEKÁNÍ

Kika

Bylo nebylo Obvodní setkání Prahy 10. Docela se nám líbilo, jen kdyby komárů ubylo. Nových zážitků přibýlo. A kolik Sýkorek účast slíbilo? *Pomněnka, Vicky, Vlnka, Hermiona, Veverka, Houba, Kika a Brepta.* A kde že to celé bylo? *Na louce u Malé Hraštic, časem to bude tradice.* A kolik lidí přijelo? *Asi sto a šedesát.* A jak se nám v noci snilo? *Ve spacácích jsme se klepaly, ale přesto jsme se nedaly.* A opravdu tam tolik lilo? *Ale kdepak, to jen v noci chvíli, mraky nemaj velkou píli.* A co se přes den dělalo? *Hrálo se a soutěžilo.* A jídlo nám tam chutnalo? *Jo! A večer, byl ohýnek? Ano, z našich vlastních polínek.* A pojedeme přišť zase? *Jasně, už se těším jako... (necht' básníci z řad našich čtenářů domyslí poslední verš sami. Zapovídají se však všechna domácí i hospodářská zvířata!)*

MNÍŠEK POD BRDY**ZÁMEK A SKALKA**

10. 4. 2011

Věra J.

Vlak v 9.01 z Hlavního nádraží unáší skupinu sedmi statečných směr Mníšek pod Brdy. Na Zbraslavi se k naší skupince připojuje bratr Mánek. Ve vagonu 2 s námi cestovali tzv. Brďáci - trampové v kovbojských širácích, kteří nás opustili vesele ve stanici Bojov. V Mníšku na nádraží se do nás obul studený vítr, ale cestu do města jsme zdolali s úspěchem. Náměstí v Mníšku bylo plné stánků a krámků - sobotní trh. Ale my jsme se nedali zlákat a cupitali jsme přímo k zámku, kde se k nám připojil Ježek, který dorazil sólo autobusem.

Zámecká zahrada skýtala posezení na sluncem vyhřátých lavičkách, ale nás zajímala asi půlhodinová

prohlídka pamětihodností zdejšího zámku s průvodkyní. Ovšem své batohy jsme museli odložit do hlídané skříňe, neboť je místní návštěvnický řád do prostor zámku nepovoluje. Nakoupili jsme i něco suvenýrů a v pravé poledne se přesouváme do podzámčí, kde sídlí restaurace "U Káji Maříka", známé literární postavičky místního okolí.

Tady nás spokojeně hodující našel i Tonny, který za námi dorazil vlakem o hodinu pozdějším, když se mu nějak nepodařilo dohonit ranní vlak. Prý z důvodu Murphyho zákona schválností.

Po posilnění nás čekala pouť a

výstup. To jsme ještě nevěděli, že i místy výlez na Skalku. Místy lezeme některé pasáže cesty téměř po čtyřech...nakonec s úspěchem lehce vytrpěným zdoláváme "zkratku", kterou jsme si vybrali. Nahoře sledujeme tabulky naučné stezky se zmínkami o místní flóře a geologických zajímavostech. Kolem kostelíku je rej turistů s fotoaparáty, opodál se u krámků opékají uzenky. Kouře plno, nějaký starý tramp naladil svou kytaru a zpívá písně z tlustého zpěvníku.

Starobylý kostel sv. Maří Magdalény z let 1692-93 postavil K. Diezenhofer. Byl mnoho let uzavřen neboť celá oblast v okolí Skalky byla poddolována. Dnes je pěkně obnoven i s přílehlou křížovou cestou a vzdálenou poustevnou. Na zdi zamknutého kostela jsme četli na mramorové desce nápis: „Terezie, hraběnka z Unwerthtu a hrabě Torok ze Szendro - zarmoucená sestra prosí kolemjdoucí o Otčenáš za tyto v Pánu zesnulé manžele.“ Tak jim vyhovíme.

Ze Skalky zpět do Mníšku odcházejí Logan, Akéla, Jája a Ježek a ostatní se vydávají lesními cestami směr Řevnice - 5,5 km. V lese je krásně, vítr tam nefučí, kolem kvete jarní kvítí. Místy ale cestu pestří bláto nebo velké louže. Úspěšně docházíme do Řevnic a tam na nádraží, jako by na nás už čekal, stojí připravený vlak Elefant City k odjezdu do Prahy!

Díky vládčce hvozdů Fabiáne, za tvé krásné Brdy! Brdskému skautování 3x ZDAR!

Akéla, Jája, Logan, Bonzo, Píďala, Petr, Tonny, Věra, Mánek, Ježek.

VOLNÝ ČAS JAKO DŮLEŽITÁ SOUČÁST NAŠEHO ŽIVOTA

Řízek

Volný čas je důležitou součástí života člověka v každém věku. Zvláště v životě mladého člověka má svůj nezastupitelný význam, protože mu poskytuje prostor k poznávání sebe samého i ostatních, k poznávání světa, života a zároveň mu umožňuje seberealizaci v činnostech na základě svých potřeb, zájmů, představ, schopností a aspirací.

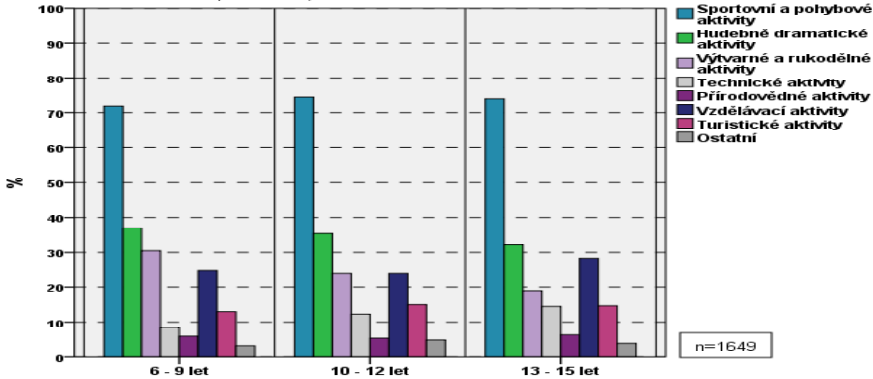
Volný čas je čas, kdy člověk nevykonává činnosti pod tlakem závazků, ale který zbývá po splnění pracovních (školních) i mimopracovních povinností. Je to taková činnost, které se věnujeme dobrovolně, a aktivní trávení volného času pak také plní řadu pozitivních funkcí: v první řadě si odpočineme (alespoň myšlenky v hlavě se trochu pročistí), chceme se u toho většinou dobře bavit a konečně, rozvíjíme tak svou vlastní osobnost.

Rozličným činnostem se můžeme věnovat sami, s rodiči, kamarády, ale také v nějaké organizaci, která zábavu a aktivní trávení volného času nabízí, podobně jako je tomu v našich skautských oddílech. V posledním čísle Lokali, byl článek věnován tomu, jaké vzory mají dnešní děti. V tomto příspěvku se tedy zaměříme na to, jak děti tráví volný čas, a to především v organizacích, které trávení volného času nabízejí.

Podle aktuálních výzkumů do nějaké organizované volnočasové aktivity (kroužku, turistického oddílu, sportovního klubu apod.) chodí v České republice 74 % dětí ve věku 6 – 15 let. V porovnání s ostatním světem je to číslo vysoké a v návštěvnosti takovýchto aktivit se řadíme na přední místo. Jaké aktivity ale dnešní děti nejvíce vyhledávají?

Návštěva kroužků

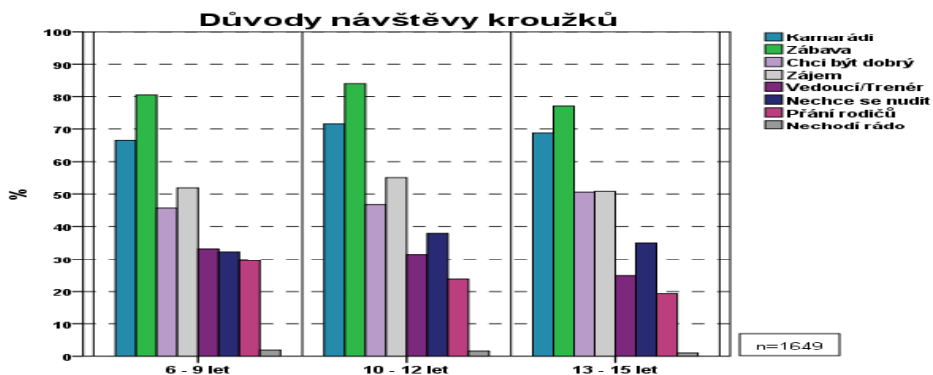
Respondenti, kteří uvedli danou variantu

Jak můžeme v grafu vidět, z kroužků či oddílů, do kterých dnešní děti docházejí, převládají ty, jež jsou zaměřeny sportovně. Následují je kroužky hudebně-dramatické a mladší děti ještě častěji navštěvují kroužky výtvarné a rukodělné. Ty první, tedy sportovní, navštěvují spíše chlapci, hudebně dramatické a výtvarně-rukodělné patří spíše děvčatům.

Proč ale vlastně děti do těchto aktivit docházejí? Co je k tomu nejvíce motivuje?

V první řadě je to skutečnost, že je kroužek nebo oddíl prostě baví a zažívají tam zábavu. Důležité pro ně je i to, že tam nacházejí kamarády a třetí faktorem je, že se zajímají o to, co se tam dělá. Příjemným zjištěním také je, že přání rodičů je až poslední faktor, který rozhoduje o tom, zdali dítě do daného oddílu nebo kroužku bude chodit. Z toho můžeme usuzovat, že jsou to právě děti, kdo rozhoduje, jaký kroužek či oddíl budou navštěvovat. Na druhou stranu jsou tu i děti, které do dané aktivity rády nechodí. Z výzkumu ale víme, že se jedná především o výuku v základních uměleckých školách, kterou také počítáme mezi volnočasové aktivity a která tradičně mezi populární nikdy příliš nepatřila.

S obdobím volného času jsou ovšem také spojovány pocity nudy. Nuda je nepříjemný přechodný duševní stav, v němž člověk cítí pronikavý nedostatek zájmu o své obvyklé činnosti a je pro něj obtížné se na ně soustředit. Nuda tedy nutně neznamená, že člověk vůbec nemá co dělat, ale spíše to, že se nedokáže pro žádnou aktivitu nadchnout, i když by si přál se v něčem angažovat. Pro nudu jsou charakteristické pocity omrzelosti, zbytečnosti, nespokojenosti, nezajímavosti a únavy.

Pocity nudy jsou samozřejmě spojeny s celkovou aktivitou v životě. Proto na ni má vliv i to, zda dítě dochází do nějaké volnočasové aktivity či nikoliv. V níže uvedeném grafu jsou v levém sloupci znázorněny děti, které do žádného kroužku či oddílu nedocházejí, a v pravém sloupci jsou děti, které do nějakého kroužku či oddílu docházejí, a zároveň znázorněn podíl, kolik jich v životě zažívá nudu.

Z dětí, které do nějaké volnočasové aktivity docházejí, se často nudí 6 % a občas 44 %. Zbýlých 50 % těchto dětí nudu ve volném čase nepocituje. Ovšem dětí, které do žádné volnočasové aktivity nedocházejí, se jich často nudí 12 %, občas 52 % a nikdy se jich nenudí pouze 36 %.

V naší analýze o aktivním trávení volného času bychom mohli pokračovat hlouběji a hlouběji, to však v tomto krátkém příspěvku není možné. Jak bylo výše uvedeno, děti které do žádného kroužku či oddílu nedocházejí, se tedy častěji nudí. Ovšem pocity nudy jsou spojeny s pocity štěstí v životě. Není proto tajemstvím, že kdo se často nudí, ten se také v životě cítí být méně šťastným.

Pro nás dospělé by tato zjištění tak měla být jasným signálem. Jako vedoucí oddílů bychom měli myslet na to, abychom dětem nabízeli zajímavou a kvalitní činnost. Jedině tak si děti udržíme v našich oddílech a svým konáním přispějeme k tomu, že jejich dětství a dospívání bude probíhat šťastněji a spokojeněji, než kdybychom tak nečinili. A rodiče dnešních dětí by se měli zajímat o to, co jejich děti ve svém volnu dělají, a vést je k činnostem v oddílech a kroužcích. Ne, že by jim je vybírali a k činnosti pak nutili, ale pozitivně je motivovali, nejlépe vlastním příkladem.

35.klub OS „Nibowaka-Gill“ historický, nositel junáckého kříže Za vlast 1939-1945 vedoucí Karel Skála - ATRI /SO/ nositel ŘSV -zást. Alja	506.klub. "Úplněk" sběratelský,turistický vedoucí Logan – Vladimír Chochola - zást. Sup	Zpravodajka OS 35.střediska sestra Kendy – Irena Skálová /SO/ -zást. Medvěd /SO/
Telefony: Skálovi 233 551 127 ATRI mobil 732 463 160 Logan 223 012 644	Zpravodaj OS ORJ Praha10 – Dlouhán – Jan Herna, ThDipl. zást. AKELA – Jindřich Matoušek /SO – Svojsíkův oddíl/ tel. 605 584 729	

Dopis sestry Mackové ze schůzky nositelek ŘST

V Praze

3.4.2011

Váženy bratře – milý Atri,

jsem pověřena schůzí nositelek Řádu Stříbrného trojlístku, abych Ti poděkovala při ukončení Tvé činnosti jako redaktora střediskového časopisu „LOKALI“, za vpravdě „partnerský vztah“ k DK, jak ho chápal bratr náčelník Dr. Rudolf Plajner.

Bez Vašeho časopisu a Kmenových novin OS bychom od sloučení náčelnictvích neměly nikde místo.

Ty jsi nám uveřejnil „střípky z minulosti“, charakteristiky nositelek ŘST i hromadu vzpomínek na doby minulé.

Přijmi tedy alespoň poděkování. Musíme také poděkovat sestře Kendy, která Tě k tomu pravému partnerství k DK přivedla!

Přejeme Ti, abys užíval „Skautského důchodu“ s vědomím, že kdyby to bylo možné, nositelky ŘST by Ti k Tvému ŘSV přidaly i trojlístek!

Vlasta Macková
 a 6 podpisů nositelek

Odpověď Atriho:

Děkuji srdečně, milé sestry, snažil jsem se redakci a hlavně se sestrou Kendy, aby naše veřejnost byla dobře informována i o Divčím kmenu. Ale ještě si můžete všimnout, že **členem redakce stále jsem**, stejně jako vůdce 35.historického klubu „Nibowaka-Gill“, nositele Junáckého kříže Za vlast 1939-1945. Proč se široce rozepisuji? Protože mám právě čerstvou zprávu o úmrtí našeho „starého pětatřicátníka“ hudebního skladatele Ladislava Simona a dnes 24.5.2011 velkého skauta – bratra arcibiskupa Karla Otčenáška. Takže i v tomhle směru, bohužel, máme o čem psát. Vyslovujeme hlubokou soustrast, bližší dále v listu.

CO BYLO V OS

15.-17.4.2011 XIII. VALNÝ SNĚM JUNÁKA V KOLÍNĚ - Za Stříbrné vlky- byli jsme pozváni, přišli jsme v zastoupení omluvených, Blažek, Holý, Marek, Navrátil, Skála, v sobotu, posadili nás do tmavého kouta. Ruch před zahájením byl milý, zdravili se všichni kolem, veselí, kázeň, mládí. I my jsme se zdravili a besedovali, pozdravil jsem se s vedoucím našeho 35. střediska bratrem Napo, bližší asi napíše on. Já jen zvolené činovníky:

NJ-DK- Michaela K. Rocmanová-Káča, náčelní, Iva Urbánková-Ivanka, místonáčelní
další členky- Vendula Bušková-Věňa, Eva Měřinská-Evelína.ta, Markéta
Sochorová - Uzlík, Zora Záchová-Beny

NJ-ChK-Marek Baláš-Čiča, náčelník, Michal Tarant-Majkl, místonáčelník
další členové- Jiří Kubala, Martin Sovák-Čajoch, Jakub Procházka-Citron, Bedřich
Horný-Nab, Rostislav Přidal-Chrošťa. /V RSRJ je i „náš“ Tomáš Řehák-Špalek/.

Doplňující informace / neuvedl jsem další funkce, až příště/: členy Náčelnictva Junáka jsou ještě „z titulu své funkce“- Vladimír Cvrček-Vezír, hlavní kapitán vodních skautů a skautek, Vladimír Stránský-Sása, náčelník Kmene dospělých a Hana Kaprálková-Hanka, místonáčelní Kmene dospělých. Pro nás „stařešiny“ bylo zlatým hřebem programu dekorování bratra **Jiřího Stránského** Řádem Stříbrného vlka za zemřelého bratra Punčocháře. (Bratr Jiří Stránský pochází z pražské patricijské rodiny, po svém otci má šlechtické předky /Stránští ze Zapské Stranky/, z matčiny strany je vnukem meziválečného ČS předsedy vlády Jana Malypetra. Mezi jeho příbuzné patří i zakladatel českého skautingu A.B.Svojsík. Jiří Stránský-Wikipedie, nar. 12.8.1931, český spisovatel, scénárista, dramatik, překladatel a skaut. Komunistický vězeň, jak známe.

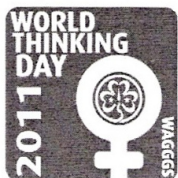
V květnu plánované oslavy VÍTĚZSTVÍ nad nacismem podle plánu, ale s menší účastí přímých účastníků odboje. A mládež se moc nehrne. Kde jsou ty doby, když přišla celá třída, a třídy žádaly besedy. Ještě loni jsem byl přizván, pochvalné listy došly a letos nic.

U nás na Skalce v Mukařovské ulici se nás sešlo deset, šest pozůstalých v čele s předsedkyní 154. - původně s námi patronátní- ZO ČSBS ve Strašnicích na Skalce sestrou Vlastičkou Šefránkovou, a od nás Atri, Kendy, Berdy a Korunka s kočárkem. Příběhla i Staňa Burešová naše zasloužilá maminka členka. Ale i se smutnou zprávou, že manžel-skaut je těžce nemocen. Vzpomněli jsme i návštěv po těchto besedách u Burešů, s dr. Janem Burešem, přejeme mu vše nejlepší. Dnes jsme pobesedovali u pěkně vyzdobeného památníku, vzorně upraveného, péčí Vlastičky a „NV“, kritizovali „nadbíhání“ Němcům k různým odškodněním odsunutých! Vzpomněli na naše padlé a zemřelé. Ke vztyčené vlajce jsme zazpívali československou hymnu, za Československo jsme bojovali. Ani do restaurace - naproti, jsme tentokrát nešli.

Sobota 7.května 2011 - Dvě pro nás významné akce - Předání Řádu Stříbrného vlka bratru **Jiřímu Čejkovi** a VIII. ročník Mackova Memoriálu (**Maxmilián John**= Macek, od roku 1921 člen 35.oddlů v Praze-Libni, vedoucí Láďa Rački, župní zpravodaj, Macek vyznamenáný odbojový pracovník, aktivní 35.OS až do své smrti v 93 letech, člen i Sokola Libeň a KČT...)

World Thinking Day badge

Odznak Dne zamýšlení

Je to nový odznak. Vznikl roku 2011.

Může ho získat každý, kdo v šesti vybraných činnostech má alespoň jednu aktivitu, kterou získá peníze. Existuje pokyn „jak získat peníze“, ale můžete použít i jiný způsob.

Proč neudělit Světový odznak družině, která peníze ve prospěch fondu 222 získá? Odznaky se dostanou ve WAGGGS - online shop.

Vlasta Macková

Zdroj: <http://www.worldthinkingday.org/en/about/WTDbadge2011>

ŘSV:

Slavnostní setkání se uskutečnilo ve Svatovítské katedrále, tentokrát proběhl obřad v boční kapli při levé lodi chrámu. Vstup byl předznamenán velkou návštěvou našich i zahraničních zájemců o katedrálu, nepochybně také vzhledem k blížícímu se státnímu svátku a panujícímu příznivému počasí.

Přítomni: senior řádu br. Miloš Blažek-Merkus, náčelník CHK br Marek Baláž-Čiča s rodinou, bratři Pavel Holý-Katug, Eduard Marek-Hroznýš Královský, Jiří Stránský-Wikipedie, Zdeněk Zelený-Káda, Zdeněk Navrátil-Fetišek (Omluveni- pro úplnost nositelů ŘSV- bratři Zbyšek Pecha, Karel Lešanovský-Kay, Ladislav Rusek-Šaman, Rostislav Tománek-Rosťa a Karel Skála-ATRI, ten na VIII. Mackově memoriálu.

Potěšitelná byla účast rodiny vyznamenaného ve třech generacích., svědčící o úctě, již požívá.

To potvrdila i přítomnost dalších čestných hostů, starosty města Roudnice nad Labem pana Vladimíra Urbana a zástupce Národního muzea v Praze, kde bratr Čejka- Péguj před odchodem na odpočinek působil, paleontologa RNDr. Vojtěcha Turka, CSc. Průběh natáčela i městská televize z Roudnice. Dostavili se také četní skautští i občanští přátelé bratra Čejky.

Obřad byl zahájen první slokou skautské hymny. Bratr Merkur seznámil přítomné se skautským a profesním životem vyznamenaného i jeho soukromím. Zmínil rovněž jeho pronásledování a věznění komunistickým režimem i jeho vědecké působení, naposled jako

ředitele mineralogického oddělení Národního muzea. Připomněl také krásné rodinné zázemí, které pro vyznamenaného obětavě vytvářela jeho žena Marie, již vyslovil upřímný dík.

S pozdravnými projevy a gratulacemi vystoupil i roudnický starosta a zástupce Národního muzea.. Obřad byl zakončen Svatováclavským chorálem. Po skončení oficiálního programu byla umožněna zájemcům návštěva královské hrobky v podzemí katedrály. Udělení řádu a celé setkání proběhlo důstojně. (Čejka Jiří, Ing. DrSc., nar. 2.9.1929 v Roudnici). Zapsal Fetišek.

Vzorný zápis bratra Fetiška uvádíme téměř celý, pro poučení a vědomí našeho čtenářstva. Ještě moje poznámka z Kayova SE ŠTÍTEM A NA ŠTÍTĚ str. 182 Jiří Čejka: Nepodmíněný trest 8 měsíců jsem vykonal ve věznici v Litoměřicích. Převážně jsem byl na komandu v Libkovicích a fárál jsem jako havíř na dole Kohinoor. Na komandu vedle sebe žili esesáci, kolaboranti, kriminálníci a politici vězni. Pro mne byl tento pobyt cenou životní zkušeností. Političtí vězni se dle možnosti sdružovali (převažovali zde vězňové od Státního soudu) a diskutovali o minulosti a budoucnosti republiky. Tehdy se věřilo, že komunistický režim dlouho nevydrží./Ai

VIII. ročník M-M - zvláštní list od Logana.

St 11.5. Svojskúv oddíl v 17 hodin na Bílé Hoře - současně KVĚTINOVÝ DEN, proběhlo zdárně.

V sobotu 28.5. jedeme BerdyBusem přes Doksy na Mimoň, jak již někde řečeno, včetně pomníku generála Sochora. K článku našeho Sabua, Lokali č.4/2010, ke generálu Sochorovi byla velmi kladná odezva. Jedna odezva by byla s konkrétními poznámkami, ale nejmenovaný je prý ještě dnes vázán určitým mlčením (?), ale prý určitě porušeno pravidlo pravé ruky, to je toho nákladního vozu. A určitě, že to nebyla Tatra 111 - ale „dači“.../Internet nemusí mluvit vždycky pravdu/

DVĚ SMUTNÉ ZPRÁVY:

20.5. zemřel **Ladislav Simon**

3.6. měl pohřeb **Karel Otčenášek**

Ladislav Simon, hudební skladatel, bratr naší Lídy Odehnalové-“Akelové“. Spolu jsme začínali po válce 1945 v PĚTATŘICÍTCE s vlčaty, on se smečkou 35.oddílu, já ATRI s 35.smečkou, později přejmenovanou na smečku 305.oddílu. Dvě silné smečky, silná konkurence. Na foto pochodujeme v čele průvodu v neděli 7. dubna 1946 při JUNÁCKÉM DNI v Libni. Výtečné byly společné Hry ve městě - po staré Praze, i některé společné výlety, i tábor v Polubném. Bagýra, jako student konzervatoře- klavír, flétna, vedl skvěle svůj tábor, mamička profesorka, jako ekonomka tábora ho „hlídala“, aby si šetřil ruce a on se oháněl sekerou raz dva. V poledním klidu hrál na pianovku a já k tomu „baletil“, nebo opačně, on k tomu **hrál a vlčata tleskala**. On se vlastně připravoval na svou

uměleckou dráhu- jak jsme jako rodina navštěvovali např. jeho balet v Národním divadle - Hra s ohněm, „Dženyfr“...

Společně táboráčky pro rodiče v průběhu roku, vánoční akademie, on flétna nebo klavír, já housle, ještě dnes mám v kronice vložené mnou psané partitury, jím doplněné a upravené.

A ty koncerty v Ústřední knihovně hl.města Prahy, pořádalo naše SPJ - 27.5.1946 - 19,30, Jindřich Jindřich POKLAD CHODSKA - Taňa Tomanová- ND, dr. Emanuel Kopecký, baryton, klavír Ladislav Simon, atd.atd...Skauting nám pokazil únor 1948. Ale přicházel jsi k nám občas i mezi PĚTATŘÍČÁTNÍKY „řízené“ mým tehdejším zástupcem prof. Jirkou Fuchsem. A dosáhl jsi to, až protikomunista, až na zasloužilého umělce- a s manželkou jste to

„dotáhli“ na tak vzorného syna a umělce Jana. Děkujeme ti za vše, drahý Láďo-Bagheero.

Výtečný byl tvůj medailónek, teď v televizi. 1929-2011. (Pohřeb se koná v rodinném kruhu)

Arcibiskup Mons. Karel Otčenášek. Pražský arcibiskup Dominik Duka se spolu s dalšími osobnostmi církevního i politického života zúčastnil 1. května 2010 v Hradci Králové jubilea

arcibiskupa Otčenáška, který nedávno oslavil 90. narozeniny a připomenul si 65 let od kněžského a 60 let od biskupského svěcení. Toto jubileum **jsme si také připomínali.**

Z kázání arcibiskupa Duky: „ ... kde se vzalo oslovení „bratře“, v útvorech, které si vytýčily za úkol zápas za svou rodnou vlast, národ či společenství. „Bratře“, tak se oslovovali legionáři, tak se oslovují skauti, orlové i sokolové, tak se oslovují i muklové, do jejichž společenství patří i otec arcibiskup Karel. Víra v Ježíše Krista není náplast na bolesti, ale síla k překonávání bolesti a útrap...Statečnost, odvaha, láska, jsou podstatou daru Ducha sv.

Otec arcibiskup se ji však neučil v katedrále, ale ve večeřadle v komunistických žalářích.

Tam, kde se slovo přítel proměňuje na výsostné oslovení muki...

Víra, naděje a láska jsou víc než lidské hodnoty, jsou darem...

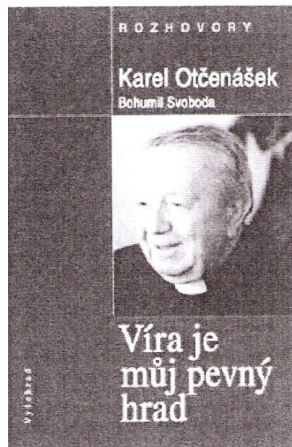
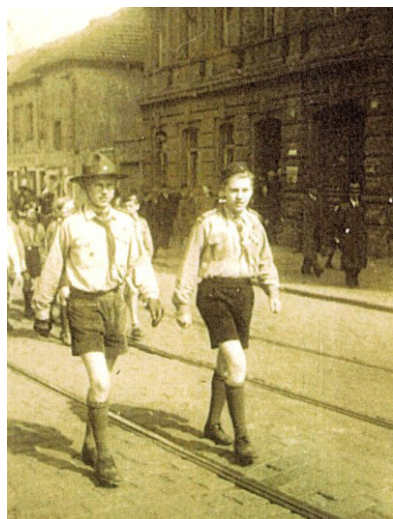
Naše poznámka: Rádi vzpomínáme na setkání s bratrem Otčenáškem na celoroční schůzce Svojsíkova oddílu, na jeho

úsměv, vlídná slova, pěkný skautský pozdrav k pravému rameni.

(Lešanovský... str. 74-Očenášek Karel, ThLicRom., nar.13.4.1920 v Č.Meziříčí, vězněn 10 let a 6 měsíců, str. 120: Velezrada! To hrozné slovo bylo slyšet snad každý den ve vyšetřovací vazbě, při procesu i ve vězení... U mne to byl nesouhlas s politikou státu proti církvi, u druhého šmelina, u dalšího, že byl živnostník, kulak nebo skaut...

str. 164: Zatčen jsem byl jako administrátor ve Vrchlabí, byl jsem izolován zvláště v malé cele, kde jsem další dva roky prožil s dr. Ant, Šuránkem, spirituálem olomouckého semináře a tehdy olomouckým svěřícím biskupem ThDr. Frant. Tomáškem. Byly to 3 měsíce intenzivních tvrdých výslechů za pomoci duševních stresů, fyzického násilí i drog...

Z knihy bratra Lešanovského by toho byla k vypsání nejméně další celá stránka. Vy mladí byste si mohli SE ŠTÍTEM A NA ŠTÍTĚ ODE MNE PŮJČIT, i když jsem vám je do knihovniček oddílů původně dal...

Z TELEGRAFU: Moje adresa zůstává, bratře Člupko a ostatní:
Dr.Karel Skála,
Toruňská 329/4, 181 00 Praha 8 - Bohnice
a nepišťe žádně Sídli., apod., to už 35 let neplatí!

Z PLÁNU OS:

- So 28.5. Doksy-Mimoň
- So 18.6. Sluneční zátoka BerdyBusem
- 26.6.- 1.7. letní tábor OS v Sedle
- So 17.září - Svojsíkův oddíl od 10 hodin ve Vin.nem.
- So 28.9. v Bělovsi

Stran placení předplatného:

zavolejte mě na mobil a ptejte se, není-li vám něco jasné, např. sestra Šefránková platí Lokali v listopadu, neměla by platit znova, podobně čestní neplatíči- kteří mají dostat tzv. povinný výtisk. POVINNÝ VÝTISK na nás původně žádaly všechny knihovny v ČR, co dalo práce to zrušit, jako zpravodaj pro vnitřní potřebu...

Srdečně zdraví za OS - Skálovi, Logan

Příspěvek Br. Člupka – B.Bystrica

Nájdí 10 rozdielov

Kvíz

Dnes: dopravné prostriedky

1. Bola dlhá takmer 50 m, s ľahkým parným strojom, riaditeľná len za úplného bezvetria a dosahovala rýchlosť takmer 15 km/h. Takúto prvú skutočne fungujúcu vzducholoď zostrojil v roku 1852:

- a) Ferdinand von Zeppelin
- b) Henri Giffard
- c) Jean Meusier

2. Fungovanie ponorky (používali sa už v čase 1. svetovej vojny) sa riadi najmä zákonom:

- a) Archimeda
- b) Newtona
- c) Edisona

3. Prvé metro bolo spojzadnené v roku 1863 v Londýne. O koľko rokov neskôr začalo fungovať metro aj v Budapešti?

- a) o 73 rokov neskôr
- b) o 47 rokov neskôr
- c) o 33 rokov neskôr

4. Eskimáci na lov a prepravu používali najmä:

- a) kanoe
- b) jolu
- c) kajak

5. Vydlabaný kus stromu - monoxyl, bol lodou Indiánov a ide o:

- a) kajak
- b) jolu
- c) kanoe

6. Čím je zvláštny vysokorýchlostný motorový vlak AGV, ktorý dokáže ísť rýchlosťou 360 km/h?

- a) nemá okná
- b) nemá lokomotívu
- c) nemá vagóny

7. Prvým človekom, ktorého noha sa dotkla povrchu Mesiaca, bol americký kozmonaut Neil A. Armstrong. Stalo sa tak 20. júla roku:

- a) 1961
- b) 1969
- c) 1973

8. Prvou živou bytosťou, ktorá sa dostala do vesmíru - stalo sa tak sa 3. novembra 1957 v kozmickej lodi Sputnik 2, bol ruský pes, ktorý sa volal:

- a) Lajka
- b) Majka
- c) Čajka

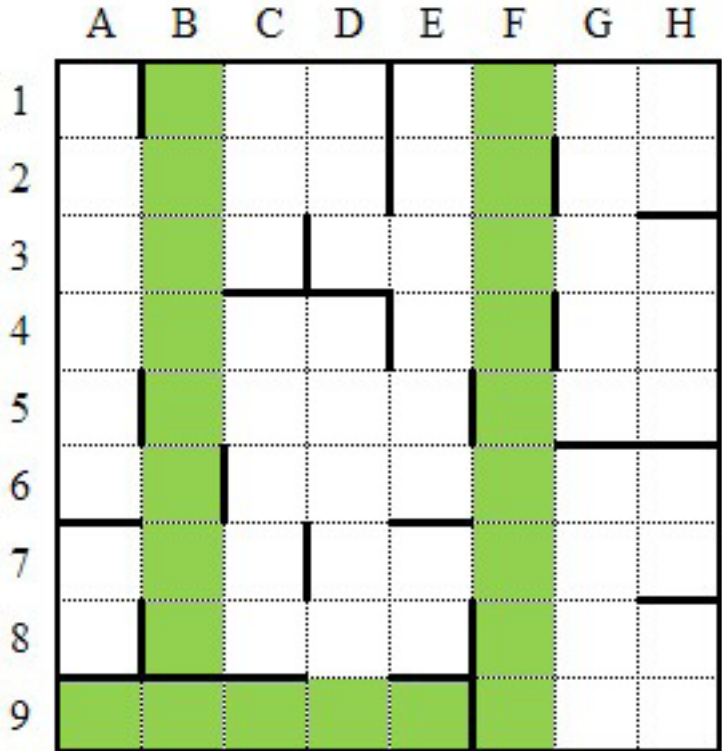
4c, 5c, 6b, 7b, 8a
Správne riešenie: 1b, 2a, 3c.

KŘÍŽOVKA PRO KAŽDÉHO

První padlý v boji o Košinku v rukou Atriho - PROTEKTORÁTNÍ...

1- Zn.fosforu- Střed.odb. výzkum, zkr.- předurčení-
 2- ostych- pleno titulo-
 popěvek- 3- zkr.tepny, lat.-
 mařit- 4- dívčí jm.(21.12.)-
 šp.ano- SPZ Tábora- 5-
 nejvyšší houslová struna-
 prohání- náš herec s jedním
 S- 6- „kyan“- kosila- 7-
 meta- pohroma- 8- zn.litru-
 jedna z řec.bohyň nebo
 světoznámý fotbalista s
 krátkým A- Krajské kolo
 kuličkády, zkr.- 9- 2.část
 tajenky- žen.zpěvný hlas.
 Svisle: A- Pronásledovaný-
 zn.chloru- zn.jodu- B- 1.část
 tajenky- iniciál.jm.herce
 Cupáka- C- angl..zámezí,
 ven, pryč- vynálezce
 žárovek- inic.jm.zpěváka
 Spáleného- D- Vyškovský
 dům mládeže- naše světica
 (2.3.)- E- součást kroje
 skautů-skautek- oslíček-
 zn.dusíku- F- 3. část
 tajenky- G- šnečí domeček-
 ztratil dech ve vodě- H-
 ruský souhlas- příprav šavli-
 zn.hliníku-
 koncentrační tábor, zkr.
 Pomůcka: ART, KAKA

Vyluštění minulé: Natura sempér/er/ viva, příroda věčně živá.

Hlavolam od br.Člupka těžko k přečtení: nemocnice po slovensky: LIEČEBŇA,

i malovánka Veselé velkonoce s otázkou, kdo přeje dnes- přepůlen a uveden jinde: Vám všem známým i už neznámým přátelům a celé vaší rodině „35“ přejí Jarka-Viki + rodina z Vintířova.

Absolutně první- ihned po obdržení Lokali č.2- v otázce 10 rozdílů- poslední rozdíl je **čepice pana kuchaře!** - byla sestra **Pilulka z Náchoda-Bělovse**. Blahopřejeme ke „sladké“ odměně.

/ Ai /

BUĎ PŘIPRAVEN: UMĚNÍ PŘEŽÍT NEBO ŽÍT?

Kika

Když jsem byla malá (asi tak jako je teď Vlnka nebo Hermiona, které jinak samozřejmě malé nejsou, ale mému kmetiskému věku dvaceti let se přeci jen ještě neblíží), učila jsem se skautské heslo „Buď připraven“ především proto, abych ho mohla bezchybně přefíkat třeba na Svojsíkáči a dostat na daném stanovišti plný počet bodů. Měla jsem za to, že pobídka k tomu, abych byla připravena, znamená něco v tom smyslu, že si mám umět rozdělat oheň a ulovit ondatru, kdyby se náhodou stalo, že spadnu s letadlem na pustém ostrově. Nebo třeba znát dobrou jeskyni, kam se člověk může schovat, kdyby vypukla válka a musela bych se ukrývat.

Jenže nic podobného se mi ještě nestalo a těžko tedy soudit, zda bych se ukázala být dostatečně připravená. Zato jsem však zažila mnoho situací, ve kterých se ukázalo, že připravená ani za mák nejsem. Ať už docela obyčejně třeba ve škole – třeba na písemku. Nebo i jako oddílová vedoucí – když člověk odbude přípravu výpravy, tak se to pozná. A taky, a to je možná nejzávažnější, se moje nepřipravenost občas ukázala i v některých životních situacích. Zní to osudově, ale není to nic neobvyklého: třeba někdo z mých blízkých potřeboval pomoci a já jsem se v tu chvíli nedovedla vykašlat na to, že se od něj cítím být ukřivděná, a potřebnou pomoc mu poskytnout. Nebo třeba někdo z mých kamarádů dělal pěknou koninu a já jsem nedovedla být dost tvrdá a dát mu jednu za uši. Zpětně pak vidím, že by stačilo, abych se na věci dívala trochu víc s odstupem a brala v potaz trochu víc budoucnost než přítomný stav, a mohla bych být druhým prospěšnější.

Dneska se tedy učím nově rozumět skautskému heslu – a to i když jsem už ve věku roverském, kde je heslo jiné, a i když jsem kromě skautského slibu složila i slib vůdcovský. Jak tedy dnes chápu to, co mám mít jako heslo už aspoň pěkných deset let?

Jednak tak, že je potřeba, abych byla v některých věcech spolehlivá. Třeba kdybych se nepřipravila na oddílovou poradu, trvala by mnohem déle, než by bylo třeba, a okrádala bych tím ostatní o čas. Navíc bychom nic kloudného nevyřešily. Stejně tak se učím být připravena do školy – nebrousit po internetu (třeba po módních blózích) v čase, který jsem si vyhradila pro učení na zkoušku.

Za druhé, a to je ještě důležitější, se učím být připravená i na to, co se mi v životě děje. Jasně, člověka stejně vždycky vyhodí z konceptu, když se jemu osobně stane něco, o čem do té doby slyšel jen ve filmech nebo třeba četl v novinách nebo co viděl u kamarádů: ať už jde jednoduše o krádež peněženky, nebo překvapivou hádku s blízkým člověkem, nešťastné zamilování, vyhazov ze školy či nabídku úplatku... Ale jde o to, aby se člověk v danou chvíli nestal úplně paralyzovaným, aby aspoň trochu věděl, jak jednat. Také je potřeba umět přiřadit tomu, co se mi v životě děje, tu správnou váhu. Třeba že nemá smysl se s ukradenou peněženkou trápit. Že hádka s blízkým člověkem sice bolí, ale je potřeba se rychle snažit překonat našťvanost a ublíženost a podobné emoce, aby se mohl celý problém vyřešit. Že nabídka úplatku je varovný signál o tom, že prostředí, kde se pohybují, není zcela v pořádku.

Opravdová připravenost vůbec není samozřejmá. Znamená totiž, že člověk dovede být docela dobrým pozorovatelem – že má oči otevřené a vnímá to, co se děje lidem v jeho okolí. A dovede si z toho vzít poučení. Že při čtení knížek nebo sledování příběhů ve filmech přemýšlí nad tím, kdo jedná správně a kdo ne, a srovnává to s tím, co ze svého života zná. Být připraven obnáší nutnost se ve svém životě dobře vyznat, znát své silné a slabé stránky, znát své touhy i své strachy. Pak je totiž naděje, že až se mu v životě stane něco nepříjemného a překvapivého (a takové věci se, milí zlatí, dějí), bude si s tím umět o něco lépe poradit. Nebo že bude něco platný svým blízkým, pokud se dostanou do potíží.

Upřímně řečeno, myslím si, že naučit se být připraven v tomhle smyslu je o mnoho náročnější, než se naučit ulovit ondatru. Myslím ale také, že to pan Baden-Powell měl sakra dobře vymyšleno.

Ze života PRVNÍ SKAUTKY

Agnes Baden-Powell

Jak snadno a samozřejmě se napiše, že dívek, které se v r. 1909 chtěly stát „skautky“, se na žádost zakladatele skautingu ujala jeho sestra Agnes. Stačí, když si představíte vlastní sourozence, a už vám toto řešení tak jednoduše připadat nebude.

Klan šesti sourozenců

Maminka zakladatele skautingu vychovávala po smrti manžela, univerzitního profesora a vědce (ovdověla ve věku 37 let) šest vlastních dětí a dohlížela na tři děti z prvního manželství svého muže. Její finanční možnosti sice byly omezené, ale byla velice moudrou vychovatelkou. Zajistila dětem šťastné dětství a dokonalou přípravu pro život. Nebyla přísná ani vážná, ale vyžadovala ode všech odvahu, podnikavost a smysl pro povinnost.

Nejstarší z bratrů, Warrington, rozený organizátor, pokládal za svoji povinnost pomoci vychovávat bratry. Kromě toho, že studoval práva, miloval moře. Je známo, že si z bratrů vytvořil posádku plachetnice, jejímž byl kapitánem (Robert B.-P., dostal „funkci“ kuchaře i s povinností sníst nepodávané jídlo). Warrington dosáhl hodnosti „královského rady“. Moři zůstal věrný a stal se vítězem mnoha závodů.

Druhý bratr George vstoupil do služeb koloniální správy, působil v různých částech impéria a dostal titul rytíře.

Třetí – Frank B.-P. se stal podobně jako Warrington advokátem, ale kvůli umění se vzdal zaměstnání. Studoval i u Rodina a byl uznávaným malířem a sochařem.

O deset let mladší než Frank byl Robert Stephenson, budoucí světový náčelník skautů. Jméno dostal po svém kmotru slavném inženýrovi, který postavil most nad řekou sv. Vavřince u Montrealu.

V roce 1858 se narodila Agnes, jediná dívka, a po ní pátý bratr, který se stal důstojníkem Skotských gard. Patřil k průkopníkům letectví a byl prezidentem aeronautické společnosti.

Doupata na stromech

Rodina sice bydlila v Londýně, ale prázdniny trávili na venkově. Chlapci byli „skauty“ dřívě, než byl skauting založen. Stavěli si kanoe, spali venku, lovili ryby i střelili zvěř. Všichni bezvadně šplhali. Každý z nich měl na některém stromě své „hnízdo“. Na vršku stromu byl zavěšen „zvonec“ – kámen v plechovce od konzervy, na který musel „zazvonit“ každý, kdo chtěl vylézt za někým z nich. Ve svých „hnízdech“ si také dělali svoje úkoly. Měli totiž o prázdninách domácího učitele na matematiku, řečtinu a latinu a kromě toho německou a francouzskou guvernanku.

Agnes vzpomíná na rodinné stolování, kdy se vždycky o něčem mluvilo, ať to bylo o ptáčích, stáří Země, nebo o hvězdách. Každý měl nějakého zvířecího přítele, ať to byl pes, poník, nebo opička. Všichni od dětství kreslili, malovali a modelovali. Stephi (Robert) uměl jednou rukou psát a druhou malovat. Mezi otcovými přáteli, kteří se zajímali o vývoj jeho dětí, byl kromě Huxleyho (profesor lékařské fakulty a slavný přírodovědec, 1825–1895) a Darwina (1809–1882) i John Ruskin (1819–1900), slavný „umělecký a sociální kritik“. Ten prý jednou budoucímu zakladateli skautingu při pozorování jeho kreslení řekl: „Musíš kreslit, co vidíš, a ne, co si představuješ“.

Balón, motorka a skautky

Když byly děti starší, přestěhovala se rodina do velkého domu proti Hyde Parku. Každý měl svůj pokoj a místnost, kde se mohli věnovat svému koníčku, ať to bylo stavění lodi nebo fotografování. Agnes, která se zajímala o přírodu, měla v pokoji včelí úly se skleněnou stěnou. Včely vyletovaly z úlů otvorem ve zdi. Chovala také kanárny, jichž měla jednu dobu jednadvacet.

Její zájem se však neomezoval jen na živou přírodu. Věkem byla nejlížeji Robertovi a poslednímu z bratrů Badenovi. S ním – také nadšena představou létání – letěla i balónem. Uměla řídit motorku, což bylo v té době více než pozoruhodné. Výtvarné nadání ji vedlo k umělecké práci s dřevem i kovem.

Není divu, že v roce 1909, kdy se dívky dozvodaly vstupu do skautské organizace, Agnes souhlasila. Nápadem byla nadšena i maminka, která byla jednou ze tří žen, které usilovaly o zřízení veřejných vyšších škol pro dívky.

Po vydání Směrnice pro zakládání dívčích oddílů (listopad 1909) byla v roce 1910 založena organizace anglických skautek (se jménem Guides a odznakem trojlístku). Ačkoliv se veřejnost stále obávala, aby se z dívek nestaly sufražetky, nepobíhaly venku „málo oblečené“ a bez dodržování pravidel slušného chování, skautek přibývalo.

Nesplněný sen

Zprávy o jejich činnosti plnily týdně dvě stránky časopisu pro ženy „Home Notes“. Psala je Agnes a honorář za ně (4 libry, 5 šilinků) tvořil

hlavní příjem organizace. Roku 1912 vyšla první příručka pro dívky (přepracovaný Scouting for Boys – How Girls Can Help to Build up the Empire), nahrazená teprve v roce 1918 novou příručkou pro dívky napsanou B.-P. V roce 1915 byla ustavena z veřejně známých osobností „Rada“ skautek, jejímž předsedou byl Robert B.-P., Agnes byla zvolena prezidentkou. Funkci plnila do r. 1920, kdy se prezidentkou stala královská princezna Mary. Agnes potom byla viceprezidentkou.

Alix Liddell ve stručné historii skautek píše, že bez organizačních schopností Agnes B.-P. by se nikdy nemohla uskutečnit jejich účinná pomoc obyvatelstvu za první světové války (péče o děti zaměstnaných matek, roznášení pošty, zasiřování ponožek atd.).

Agnes B.-P. se starala o svého nejmladšího bratra, který se neoženil. Ráda přijímala pozvání skautek na tábory, kde samozřejmě spala pod stanem. Celou válku čekala netrpělivě na její konec, aby se mohla naučit řídit helikoptéru! Zemřela 4. června 1945.

Podle článku „Agnes Baden-Powell a její vzpomínky“ v lednovém čísle mezinárodního časopisu „The Council Fire“ 1937 a informačního letáku „Agnes Baden-Powell“ z března 1986.

Vlasta Macková

TROJA 7. 5. 2011

Všeobecná zpráva o výroční akci oldskautů 35.střediska k uctění památky bratra Maxmiliána Johna -Macka.

memoriál

8.MACKŮV MEMORIÁL

7.5.2011

Účast: celých 22 OS + fenka Connie

Z toho hosté: Windy-Neratovice, Willi, Víla a Rosnička - Plzeň, Ďábel + Karri - Bílá Hora, Ivoš + Jitka - Králův Dvůr

Program: Zahájení se vztyčením stát.vlajky a malým proslovem ke květnovým výročím.

Soutěže: tradičně i letos netradiční.

Střelba z minikuše: 1.Ježek OS 506, 2.Víla OS Šedý Orel Plzeň, 3.Tonny OS 35.

Hod granátem na cíl: 1.Berdy OS 35, 2.Víla OS Šedý Orel Plzeň, 3.Věra OS 506.

Soutěž Papír nade vše: 1.Rosnička OS Šedý Orel Plzeň, 2. Kendy OS 35, 3.Víla OS Šedý Orel Plzeň.

Speciál: ukázka-výstavka donesených historických předmětů.

Nebodováno. Bylo předloženo např. Stará legionářská šavle, balkánský kinžál, zkamenělý trilobit, staré opaskové skautské přezky a další...

Dále byly ukázky skautské domácí kuchyně, což je stále dobrý bod programu.

Ukázka klubovní kroniky 506 OSK , kterou poslal br.Sup. Letos se kvůli

zdravotním problémům nemohl zúčastnit. Byl mu zaslán pamětní list s podpisy účastníků.

Pozdravné lístky připravil Bonzo, pamětní visačky a razítko zhotovil Logan.

Na ohni si mohl každý opéci , co si dobrého přinesl.

Byl napsány pozdravy přátelům a tradičně proběhlo očekávané skupinové foto.

Počasi už poněkolkáté bylo velmi dobře skautům a skautkám nakloněno:

Skorojasno, teplota + 19°C, lehký jihovýchodní vánek, zpěv ptactva nebeského a vůně kytiček.

Pro paměť zaznamenal a ptačím brkem podepsal

Logan

KORNO V SRBSKU NA KARLŠTEJNSKU

15. - 17. 4. 2011

Tecklis

Když kolem základny projel třetí vlak během jedné hodiny, některým z nás to lezlo trochu na nervy. Krom toho, že ke kolejím je ze dveří necelých deset kroků, má bývalá vechtrovna Kornu i jiná specifika. Kolik základen dostanete s popisným desetistránkovým návodem k použití a odškrtačím formulářem k úklidu? Po úvodním respektu z legendami z manuálu opředené budovy jsme překonali strach, odemkli si a od té doby jsme si tam lebedili a z dalších a dalších podivností, které jsme objevovali, jsme měli kopec srandy.

V sobotu jsme hned po ránu vyrazili po proudu Berounky (která sklíčuje vechtrovnu z druhé strany než trať, o povodních pak ještě více) směrem na Karlštejn a lomy známé jako Amerika, Mexiko, ... Nešli jsme nalehko, byli jsme plně ozbrojeni dřevěnými meči a palcáty a sekerami. Roznesla se totiž zpráva, že mocný kouzelník, ochránce kraje, zmizel a tak jsme se vydali na záchranu. V prvních kilometrech jsme museli překonat jeho prokletí, které bránilo používat slovíčka „an“ a „ne“ a trestalo jejich používání. Kdo přišel o všechny tři herní životy, nemohl pokračovat po vlastních. Než

jsem opustil prokletou oblast, museli jsme nést tři neopatrné nebožáky. Aspoň si kluci, a postupně všichni, vyzkoušeli přepravu raněného a že to není žádná hračka.

Mezitím se k nám přidal Mudrc, který hru pochopil, aniž bychom mu ji museli vysvětlovat. Krom věrné vycpané sekery si nesl GPS přístroj a kudy chodil, tudy lovil keše – kolem lomů jich byla celá série, a člověk je musel najít všechny, aby zjistil souřadnice bonusové finální skrýše. Nebudu to protahovat – obešli jsme všechny ty prokleté díry v zemi, o jejich monumentálnosti rovnou pomlčím a skryté kešky odhalili. Ale v případě té poslední jsme museli doslova obrátit každíčký list, prošťourat všechny dutiny a proklepat každý kámen.

Mezitím jsme uspořádali turnaj v šermu, který vypukl znovu, když se objevil kouzelníkův (čokoládový) poklad. K večeru jsme pak měli na krku další kouzelníkovu kletbu a v nohách dvacet kilometrů. Kletbu se podařilo zrušit v rámci noční procházky se svíčkami a kilometry se nějak přes noc vytratily.

V neděli proběhl velký víkendový úklid, postupně jsme odškrtili vše v dotazníku, zamkli a odešli na nádraží. Z vlaku jsme pak ještě naposledy zamávali bývalé vechtrovně a zanechali ji napospas vlakům a věčně tekoucí Berounce.

VZORNÝ VOJÁK A VZORNÝ SKAUT - PODPLUKOVNÍK BEDŘICH VALLA

ATRI

DUŠÍ A TĚLEM je název moc pěkné knížky o Vallově 11.RS- v Junáku a odboji 1935-45.

Už jsme o ní i o bratru Vallovi= Šípovi několikrát v Lokali psali. Autoři knížky tehdejší roveři Ctibor a Radovan Vořechovi a vnuk Jan Valla. Trochu podrobněji dnes.

Starou vlajku 11. RS (roverů skautů), památky a tradice převzali severočestí roveři - v Mimoni, kam náleží i bratři Vořechovi a důležitý člen a kronikář Severočeské družiny Svojsíkova oddílu bratr Jiří Řeháček= Mimoňský Balů, obhájovatel Svojsíkova skautingu.

Na sobotu 28. května jsme změnili cíl našeho BerdyBusu s našimi OS a jedeme přes Doksy na návštěvu „botanické zahrady“ naší dcery Vevery, podíváme se do muzea (Okresní vlast.muzeum v České Lípě) - PAMÁTNÍK KARLA HYNKA MÁCHY v DOKSECH.

Z Doks pojedeme na Mimoň, před Mimoní je osada Hradčany a tam u vstupní cedule bude ve 14 hodin čekat bratr Mimoňský Balů. Půjdeme i k pomníku generála Ant.Sochora, HSS...

„Vy jste, bratři, dědicové této české země. Ubránili jste její existenci a svobodu,“ pravil člen náčelnictva Junáka, duchovní rádce, bratr **Štěpán Trochta**, později biskup litoměřický a kardinál, ve svém proslvu k roverům 11. oddílu.

To se pak stalo okřídleným základem jejich práce, obdobně jako hesla:

Buď připraven, Sloužím a Věrní zůstaneme.

Vallovi roveři nebyli sami, takových skupin odhodlaných skautů bylo dost, u nás i v cizině. Ti současní přebírají štafetu a my věříme, že ideály Masarykovy, Benešovy, Svojsíkovy, a tedy i Vallovy budou žít dál k prospěchu naší vlasti. Přejeme si, aby oběti i padlých bojovníků nebylo zapomenuto.

Píše v úvodu za kolektiv autorů Ctibor Vořech, poslední vůdce 11. RS

Český skauting ve třicátých letech.

„...v přírodě, v lesích, na každém místě,
v bratrství bez drog, tabáku, pití,
učili se žít zdravě a čistě,
ve stopách TGM životem jít...“

Roverský kmen rozvíjel svou činnost ve Vallově středisku nejen v Praze 6, ale i v celé Praze a v ČSR. Roveři, vedoucí oddílů a jejich zástupci, celkem asi 24 junáků, se zúčastnili pravidelných schůze pražských činovníků, a znali se proto se všemi vůdci oddílů v hlavním městě (Skřivanem, Novákem, Foglarem, Skálou, Sompokou, Uttlem, Talackem ad.). Obdobně byli zastoupeni v akcích celostátních.

Období rozvoje skautingu, tehdy v Praze XIX (dnes Praha 6) v letech 1932-39 je poznamenáno příchodem dvou význačných budovatelů, **bratra ing. Rudolfa Jandy a bratra mjr. Bedřicha Vally**. Ti převzali vedení 4. oddílu skautů a 11. oddílu včítat.

4. oddíl - oddíl Hadů byl založen br. Jandou asi v letech 1929-1930 a měl něco kolem 40 členů -5 družin. Tento oddíl se stal péčí bratra Jandy elitním představitelem dejvického skautingu, zatímco 11. oddíl teprve postupně získával, dorůstáním včítat i příchodem nováčků, potřebný počet skautů. Klubovna 4.oddílu byla na Dejvické ulici číslo 27...11.oddílu v Zelené ul.č.14.

Učili se zálesáckému skautingu podle Setonových zásad, četli jeho knihy a při jeho pobytu v Praze je i navštívili. Tak se seznámovali i se skauty dalších oddílů Holešovic a Bubenče, uzavírali bratrské přísahy, což později značně přispělo k jednotnosti Vallova střediska.

Bratr Rudolf Janda zemřel předčasně, v mladém věku 33 let, dne 28. prosince 1936.

Po smrti bratra Jandy převzal vedení 4. oddílu bratr Ott...

BRATR BEDŘICH VALLA

Narodil se roku 1892 v Náměšti nad Oslavou jako nejmladší syn pekaře Valy. Chybou zápisu do matriky byl zapsán odlišně jako Valla. Zde prožil svá klukovská léta a první toulky přírodou v okolí říčky Oslavy. Každé volné chvílky využil k poznávání okolí rodného městečka.

Ze studií stavebního inženýrství na technice v Brně byl v roce 1913 odveden k bosensko-hercegovinského pluku. Než stačil absolvovat jednoroční výcvik a vrátit se domů, vypukla válka. Následovalo nasazení na frontu. Bratr Valla se účastnil tažení do Ruska a Haliče, kde utrpěl zranění. Při pobytu u jednotky v Budapešti se seznámil se slečnou Natálií Kroupovou. Než odešel bojovat na italskou frontu, podařilo se mu další vítězství života. Oženil se se svou snoubenkou Tálčí, jak jí říkával.

Opět musel do frontových zákopů a bojoval v Srbsku, Bosně, v Itálii, již ve funkci velitele menší jednotky. Na italském bojišti přišel při jednom střetnutí na bodáky málem o život, když se ocitl náhle sám proti několika Italům. Na poslední chvíli ho z toho vysekali jeho bosenští infanteristé.

Po válce, přes svoji touhu stát se učitelem, učinil existenční rozhodnutí zůstat vojákem z povolání. Učil pak na vojenské akademii v Hranicích na Moravě.

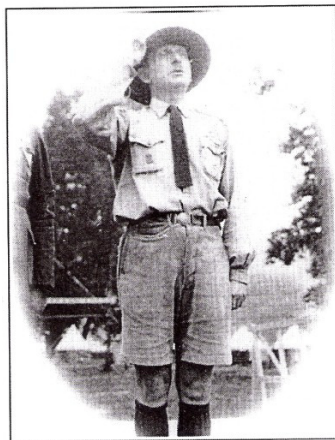
Manželům Vallovým se narodili synové Miloš a Dušan. Po letech působení ve Valašském Meziříčí a v Jičíně, kde již vedl skautské oddíly, nastoupil místo na MNO v Praze. Byl absolventem prestižní vojenské školy pro vyšší důstojníky ve Francii. Uměl perfektně francouzsky a německy, slušně rusky.

Na čtvrtek **24. dubna 1940** svolal bratr Valla mimořádnou schůzi zbývajících roverů. Hlavním bodem byla přísaha věrnosti republice. **Připraveno bylo 16 roverů** (v knížce Duší a tělem jsou jmenováni). 100% oddanost republice byla samozřejmostí. Jako místo přísahy byl vybrán starý lom v Lysolajích...Neuznáno- změna na krásné místo na skalkách nad Vltavou, chráněné ze dvou stran nepřístupnými skalami...Na improvizované desce ležela československá šlajka, na ní šavle, pistole a kompas bratra Vally= Šípa.

Z polokruhu kolem doutnajícího ohně vystupovali dle seznamu k bratru Šípovi jednotliví roveři v nažehlených skautských košilích, levou ruku na srdci, pravou se skautským pozdravem= nataženými třemi prsty přísahali věrnost republice.

Bratr Valla každému stiskl po přísaze ruku a přítomný **plk. Lexa** mu blahopřál. Valla pronesl projev: „Bratři, od této chvíle jste jako **vojáci Československé armády**. Současný stav nedovoluje, abychom vás řádně vystrojili a vyzbrojili. Ale ve vhodný čas dostanete vše potřebné. Znáám vás všechny dlouhá léta, vím že úkoly zvládnete. Vzpomeňte na naši společnou přípravu, pamatujte, že voják musí být zdravý tělesně zdatný, bystrého postřehu a úsudku. Pak teprve přijde střelba a všechna bojová umění... ale zachrání vám život v kritické chvíli. Bratři, válka potrvá ještě několik let, buďte obezřetní, musíte se dožít chvíle, kdy vás armáda nasadí do boje. To bude pak již brzy naše vítězství, svoboda. Pracujte a žijte pro republiku. Znovu půjdeme do přírody a nové generace udrží slávu skautingu a republiky.“

Nezlomen osudným rozbitím republiky a nacistickou okupací, vstoupil Valla do českého vládního vojska, aby se mohl zapojit do vojenského odboje. To už sloužil v hodnosti podplukovníka u 1. praporu ve Štefáníkových kasárnách na Smíchově. V květnu roku 1944 byl převelen k 5. praporu v Kutné Hoře. S tímto praporem

Bratr Bedřich Valla

Pplk. Bedřich Valla

ve funkci zástupce velitele praporu, odjel ihned do Itálie. Zde se podílel na spolupráci s italským odbojem shromažďováním informací o rozmístění německých jednotek v severní Itálii, které zvláštní cestou předával dál.

Bylo však všude nesmírně starostí - především s odzbrojováním Vládního vojska!

Nejvyšší vedoucí SS a policie v Itálii nařizuje: Vládní vojsko bude zasazeno k budování obranného postavení - Veškeré zbraně s příslušným střelivem budou dne 4. října 1944 Vládnímu vojsku odebrány, též osobní auta, motocykly, jízdní kola...

Přišla německá kontrola a zjistila, že partyzáni napadli nejenom stanici, ale s nimi odešli i vojáci vládního vojska... Ze stanice Vado vyjela posunovací lokomotiva, aby odstavila některé z plných vagónů odbržděné soupravy. Při prvním nárazu se dostaly vagóny do pohybu a sjížděly ze svahu. Neměly průvodčího ani strojmistra... Osmdesát těžce naložených obrovitých vagónů se drtilo jako krabičky od sirek... Fantastické divadlo zkázy zorganizovali vojáci s partyzány pod velením nadporučíka Chabiny a svobodníka Zimoly, pplk. Valla pokyvoval.

Důvěrný německý rozkaz: Mezi 23.00 a 24.00 projede po železnici německý hlídkový obrněný vlak...

Všechno šlo jako na drátku. Na obzoru je obrněný vlak. Pod obzorem je rotný Šamalík. Zvykl si na partyzány. Vlak se sune, na něm jelo, jak se vědělo, nejvyšší německé komando... Výbuch,

rozpukla se Monte Lera? Ta velká hora? Monte Lera stála pyšná a nepokořená. Zato most se sesunul jako podřatý kosou a s ním i obrněný vlak. Šamalík s partyzánskou skupinou byl prostě ve svém živlu. Přečází se svou skupinou v údolí Viu a zařazuje se do 19. brigády Dassalto Garibaldi Eusebio Giambone... Ale zatím skupina Monte Lera se plahočí kaňony a průsmyky hladová a vyčerpaná a hledá nejlepší útočiště pro svou činnost...

V chrámu San Massimo bzučivala vysílačka... rovnou před nosem fašounům, kteří bydleli v Nazionale. Získání byli i němečtí tlumočníci! - Němci byli ohromně informováni. Jména skupin, jména partyzánských velitelů... Otec Don Pompeo Borhezio z chrámu San Massimo se dočkal oznámení 18. srpna 1945 od Československé vlády.

Němci zuří nad skutečnými čísly: Od června do první poloviny září 1944 byl výkaz ztrát:

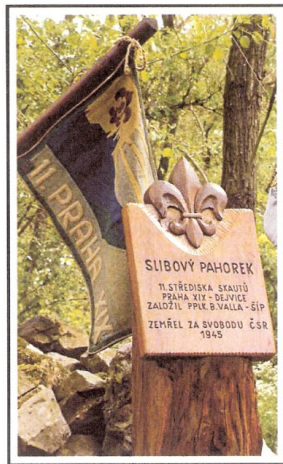
zběhů - 16 důstojníků a 4684 vojáků
raněných - 1 důstojník a 36 vojáků
mrtvých - 2 důstojníci a 36 vojáků
uvězněných Němci - 3 důstojníci a 22 vojáků...

V pohřebišti z šedého kamene u Giovanna jsou i příslušníci Vládního vojska, ti popravení neznámě kde.

Za svoje napojení a součinnost s domácím komunistickým odbojem a také za účast v Obráně národa byl bratr Valla 11. srpna 1944 v Itálii na základě příkazu z Prahy zatčen gestapem. O chystaném zatčení věděl. Zvolil oběť vlastní před obětováním rodinných příslušníků... Byl vyslýchán, vězněn v Peckárně, na Pankráci a potom v terezínské Malé pevnosti na 4. dvoře v cele číslo 42.

(Z týdeníku JUNÁK č.26/1946 píše Jiří Pradáč, spolupracovník bratra Vally, jak se v této cele setkali: „Jak se se mnou po junácku dělil o chlebové kůrky i o ukořistěné brambory. Byl vedoucím dvacetičlenné pracovní skupiny a tak jsem, jako před lety, zase denně pochodoval pod jeho vedením rozkvetlými alejemi k Litoměřicím. Měl jsem dojem, že i naši strážci, mladí esesáci, měli úctu k br. Vallovi a krotili před ním svou hrubost a vulgárnost. Kdykoliv „der alte Offizier“, jak jej nazývali, žádal pro své lidi nějakou úlevu v práci, dosáhl ji. V SS-Nachrichtenschule se nám někdy podařilo odposlouchávat radio, - cestou jsme si všímali různých úkazů, jako byla náhlá stavba barikád v litoměřických ulicích, podminování mostu a pod. a večer jsme o tom debatovali. Bratr Valla- Šíp dělal také pečlivé přípravy do budoucna, neboť bylo zřejmé, že konec Německa je nedaleko.

Nastává památný **5. květen 1945**. Ze stožáru je stržena vlajka s hákovým křížem. Vztyčujeme

uschovanou československou vlajku a zpíváme hymny. Hleděl jsem na bratra Vallu. Stál vzpřímen jako voják a svobodný Čechoslovák, ale z očí, upřených na státní vlajku mu kanula slza za slzou na udupaný písek věžeňského dvora, kde ještě nedávno hřměly salvy popravčí čty. Pplk. Bedřich Valla již na nic nečekal, sbalil svou tornu, vyzvedl si svůj plášť se zlatými hvězdami na výložkách a hlásil se s ostatními důstojníky na pomoc právě povstavší Praze. Nebylo mu to však osudem dopřáno. V Terezíně řádila již nějaký čas epidemie tyfu a Mezinárodní Červený kříž zakázal propouštění vězňů mezi zdravé civilní obyvatelstvo.

A tak se opět setkávám s bratrem Vallou jako s velitelem karanténní stanice v Krabčicích pod Řípem. Odjížděl jsem odtud 9. května, v den, kdy po silnicích již hřměly ruské tanky. Naposled jsem si stiskl „levačku“ s bratrem Vallou z okna autobusu Červeného kříže, vypravoval tento transport do Prahy. Netušil jsem, že to tehdy bylo opravdu naposledy.“)

Umírá dne 20. května 1945 v karanténní stanici v Beřkovicích.

„Stáli jsme zdrceni u jeho otevřené rakve. My, ještě žijící, pamětníci roveří, stále ještě cítíme jeho vlídnou ruku a silněji oceňujeme, čím pro nás byl a co vykonal. Postupem let jsme více a více chápali jeho moudrost a přátelství...Bratře Šípe, neopustili jsme tvůj odkaz s Tvými syny a vnuky i s těmi, kteří tě měli rádi a nezdrali, předávali jsme poctivě tvé myšlenky dalším bratrům a sestřám...“

Po rozloučení ve strašnickém krematoriu, kde bylo na 600 skautů, a smuteční tryzně u skautské klubovny, byl pochován v rodné Náměšti nad Oslavou.

Z úvodu v Junáku č.26/1946: Jeho malá smečka Vlčat se brzy rozrostla na nejmohutnější pražské skautské středisko. Své bohaté zkušenosti svědomitého vojáka a junáka uplatňoval pplk.Valla v náčelnictvu Junáka, na Lesních školách a zejména v branné výchově...

Byl vyznamenán Československým válečným křížem 1939, Junáckým křížem Za vlast 1939-1945, zlatým stupněm, Štefánikovým pamětním odznakem I. stupně a Pamětním odznakem 1938 udělený Svazem národních střeleckých gard.

Poznámka:

Píšeme, že 16 roverů přísahal bratru Vallovi věrnost republice. Jejich jména a další jména „zapojených“ jsou ve jmenované knížce na stranách 212-215! To by měl číst historik J.Marek, který výtečně zhodnotil Pražské povstání libeňských skautů dle mých knížek ve své Barikádě z kaštanů. To mi dnes přinesl přečíst švagr -skaut původem z Havířova- Klokan. To byste měli číst i vy všichni a zvláště **dnešní mimoňští roveři** držitelé slavné tradice Vallovy 11. RS...

Alespoň část musím napsat. Ze 16 přísahajících se zapojili všichni: **Aleš Charvát**, zást.ved.117. odd., odboj české mládeže, zemřel v Terezíně 1945- **Josef Příbyl**, vůdce, odboj, padl na Pankráci v roce 1945- **Zdeněk Peter**, zást.ved., odboj české ml., NSG, padl u klubovny 1945- **Jan Lied**, zást. ved. 11.RS (Němec), ČSA rozvědka, padl u Jestřebí v roce 1945-ostatních 12 se zapojilo do odboje a ZB= Zpravodajské brigády.

ALE: další padlí- RAF Anglie **2+ 1** žena **Eva Fischel-** Rybka- 7.oddíl, ve Skotsku 1943- ČSA Fr.3- **Vladimír Lac-** Luty (Lužický Srb), zást.ved., NSG, padl u Chebu 1938/- **Ed. Lamata**, rover, zastřelen při zatčení 1942- v KT **2+ 2** ženy... + 15 dalších členů zapojených do odboje,z toho 5 vězňůných.

Hluboce se skloňme a zamysleme.

Zdroje: Duší a tělem, Jan Valla 2008, Týdeník Junák č.26/1946, Dračí údolí, Otakar Brůna 1969

Důležitá poznámka: Tento článek byl napsán dříve, než jsem dostal do ruky novou brožuru bratří Borka a Mimoňského Balua **S L O U Ž Í M ! Výtečná knížka**, kterou byste si měli objednat do knihovny v oddíle pro všechny rovery/roverky /postaru/, rangers po novu.

Začíná: **Úpatí hory Luž = místo posledního setkání Vallovy odbojové skupiny 11.RS Junáka „Lužické hory - Dejvice“ u tábora 18. 8. 1945.**

Posledním vůdcem oddílu byl bratr Borek= Ctibor Vořech. Polovina členů, skautů-roverů, se z bojů za svobodu Československa nevrátila. **„Čest jejich památce“** (Obj. **605 947 745**)

Mimoň 28. 5. 2011

Logan

V plném obsazení jsme vyjeli s Berdybusem směr Mělník, Dubá, Doksy. Tam jsme měli první zastavení na zahrádce u Vevery /dcery Kendy a Atriho/ kde jsme se přivítali s jejich roztomilým potomstvem. Kendy nás pak provedla zahradou s výkladem k mnoha pro nás neznámým dřevinám a květinám. Další plánovanou zastávkou bylo Muzeum

K. H.Máchy v Doksech, kde jsme shlédli výstavu pohyblivých soch libereckého řezbáře a všeučila p.Viléma. Po obědě v rodinné restauraci U Doušů pak bylo pokračováno na Mimoň. Cestou jsme se setkali u bývalého polního letiště Hradčany s bratrem Jiřím Řeháčkem -Mimoňským Balúem. Zapálený skaut a spisovatel byl našim průvodcem po mnoha zajímavých místech v okolí. Podívali jsme se třeba na lesní ranč Osamělá Hvězda, plný zajímavých objektů, výběhů z lesní zvířenou a příjemným westernovým sezením, kde jsme u kávy a koláčků probrali mnoho zajímavých skautských námětů. Viděli jsme krásné lesní tábořiště

místních skautů a v Mimoni, kde probíhal právě den dětí -něco jako malá bambiriáda. Pak jsme

byli pozváni k prohlídce Skautského domu. Klubovny, dílny, loděnice. Jo, mít tyto možnosti u nás v Praze, vzdychali jsme...Zde nás také bratr Mimoňský Balú podaroval svými publikacemi s vlastnoručním podpisem. A potom jsme vyjeli na poslední štaci -k pomníku skauta - generálmajora Antonína Sochora do městečka Stráž pod Ralskem. Mimochoodem, Ralsko je úplně strmý kužel hory nad městem a místní skauti prý na Nový rok pořádají na něj výstup, tak jako třeba se u nás chodí na Novoroční pochod. U pomníku gen.Sochora jsme vyslechli výklad bratra Balúa o životě a konci tohoto národního hrdiny nositele 18 řádů a 9 medailí, mezi nimi též Stříbrného

junáckého

kříže "Za vlast" 1939-1945. Na zpáteční cestě jsme se stavěli v lese, kde v roce 1950 došlo souhrou nebezpečných, ale záměrně uskutečněných aktivit, k autonehodě vojenských vozidel, kde byl generálmajor Sochor těžce zraněn a pak den na to (16. 8. 1950) na následky zranění zemřel.

K památníku na křižovatce lesních cest, který silně poškodily střelbou ruce vandalů, jsme položili za naše kluby OS kytici žlutých květů. Tím jsme chtěli uctít památku tohoto skauta a vojáka hrdiny.

Chvilí po té jsme se s bratrem Mimoňským Balúem rozloučili a vydali se na zpáteční cestu k domovům v Praze. Díky Berdymu, díky Skálovým, díky Mimoňskému Balúovi...

PŮVOD JMÉNA STRAŠNICE

MALÁ HISTORIE

Logan

Protože hodně členů střediska je domovem ve Strašnicích a protože skauti i skautky jsou zvědaví, je dobré vědět něco více o našem bydlišti.

Strašnice /později **Staré Strašnice**/ byly původně malou vsí, která se připomíná kolem roku 1185 jako ves **Strašnic**. Místní jméno vsi je odvozeno od osobního jména **Strašen a znamenalo ves lidí Strašných**.

Jméno **Strašen** je starobylé slovanské jméno a od svého nositele mělo odvracet zlé demony, odstrašovat je. Ves s polnostmi částečně patřila k vyšehradskému proboštví. Ve 14. století zde byly tři dvory /statky/ a dvě tvrze. V 18. století vznikla v blízkém sousedství /za dnešní ulicí Úvalskou/ ves zvaná **Nové Strašnice** nebo také **Malé Strašnice**. Obě obce splynuly po připojení Strašnic k Velké Praze v roce 1922.

Strašnice nemají mnoho historicky a stavebně cenných budov. Dominantou je ale třeba secesní **Stará škola**, architektonicky cenná je tzv. **Třmalova vila ve** Vítové ulici. Také působivá je jedna stavba v anglikánském slohu nad Vínicí zvaná **Miramare**, kde sídlila jeden čas školská zpráva a kde byla po druhé obnově Junáka v roce 1968 také kancelář Obvodní rady Junáka. Nyní je zde Střední škola umělecká a řemeslná.

Pietní dominantou při příjezdu do Strašnic z Vinohrad je strašnické **Krematorium**. Význačným podnikem od svého vzniku je Strašnická vozovna /tramvajové depo/, někdy též zvaná obyvateli remisa. Staré Strašnice se rozkládaly okolo budovy původní starostrašnické školy v zatáčce ulice **Starostrašnické** /naproti Guthově škole/, která nese malou věžičku a jistou dobu byla sídlem policie. Kousek od ní se ještě v 60. letech nacházel jeden s posledních statků, kde byly chovány i krávy na mléko. Toho jsem pamětníkem, neboť každé ráno jsem v 5 hodin okolo statku chodil na tramvaj vyjíždějící z vozovny směr Vinohrady - Žižkov a pěkně to tam vonělo kravičkami. Hned naproti je opravena barokní usedlost **Bečvářův dvůr** do podoby empírového zámečku.

V ulici V Olšínách **stávalo** až do 90. let kino **Vesna**, původně dle názvu na průčelí "Němcův **společenský dům**". Po jeho zbourání zde stojí komerční stavba. Významným kulturně společenským centrem, známým až za hranice Prahy, je populární **Dům Barikádníků**, stojící hned za Starou školou. Stavba sice nevalné architektonické podoby, ale byla a je stále centrem společenského dění i zábavy Pražanů. O pár kroků dále se nachází cvičebna **Sokola Strašnice**, kterou jistě všichni dobře známe. Ještě musím vzpomenout dvě zapomenuté lokality Strašnic, které zanikly v toku dějin. Na ulici Průběžné, někde naproti ulici Pod Altánem, se nacházel **starobylý statek**, který částečně stavbou zasahoval do vozovky ulice Průběžná. Tramvajová trať jej obloukem obtáčela. Tradovalo se a vyprávělo mezi místními usedlíky, že v tomto statku měl nocovat hejtman Jan Žižka, když se svými vojsky táhl na Prahu. Statek byl zbourán při rekonstrukci ulice a tramvajové trati někdy v polovině 60. let.

A poslední zajímavostí, kterou mnozí z nás starších pamatují, bylo **poslední pražské pole**, nacházející se po pravé straně Vinohradské třídy ve směru do města u křižovatky Vinice. Toto pole, bohudík obilí bylo sklizeno, obsadila sovětská armáda při invazi do Československa 21. srpna 1968. Vojsko si na tomto poli vybudovalo svůj tábor a autopark, kde stály i řady tanků s bílým pruhem přes věže - znamení invazních útvarů. Po odchodu vojska z této lokality koncem roku 1968 se již nikdy pole svému účelu nevrátilo. Dnes na něm stojí třeba Stavební spořitelna Liška anebo budova telefonního operátora.

Sepsal Logan za pomoci knihy Zeměpisná jména Československa

ŽIVÁ ZAHRADA

POKRAČOVÁNÍ

Kendy

Český svaz ochránců přírody, Kancelář Ústřední výkonné rady,

Michelská 5, 140 00 Praha 4, člen IUCN, nositel ocenění OSN UNEP „Global 500“,

mi dne 16. 5. 2011 píše, a já předávám dál všem, kteří už jste souhlasili s vlastním pozorováním.

... V pátek 20. května nám začíná další kolo soutěže Živá zahrada. Od roku 2004, kdy jsme soutěž rozjeli, se jí zúčastnilo celkem 873 zahrad. Někteří soutěžící po čase odpadli, jiní zůstali, mnoho jich soutěžit teprve začíná. Jen v loňském roce se přihlásilo 77 nových zahrad. Co potěší nejvíce je, že 41 zahrad už dosáhlo titulu Živá zahrada. Některé dokonce překročily i 60 bodovou hranici! Většina z nich soutěží i dále.

Většina z nás naopak tohoto titulu asi nedosáhne, minipředzahrádky či dokonce balkony nemají šanci, ale o tom to není. Cílem přeci nejsou body a tituly, ale především potěšení a dobrý pocit ...

Naše „zahrada“ je na tom k dnešnímu dni takto:

číslo a název 70067 Balkón 4, Praha 8(Kendy + Atri Skálovi)
handicap 2,25
2 body za zimu 2010

Bodové hodnocení zahrady celkem: 16,2

Dcera Veve má pěknou zahradu v Doksech, tam jede náš BerdyBus 28.5.

V minulém Lokali č.2 jsem psala o čtvrtém víkendu v květnu jako o jarním pozorování. Ozvala se Viki, Pilulka, bude vás jistě více, co v tomto datu = od pátku 20. května do neděle 22. května 2011 toto pozorování prováděli a případně vyplnili mapovou kartu.

Podrobnější údaje o bodovém hodnocení všech soutěžících zahrad jsou na www.zivazahrada.cz

Případně na telefonu 222 516 115 pro celkové informace (uvedeno již minule).

Školní zahrady jako obvykle soutěžily už od pondělí, tj. od 16. do 20.května.

Zapsala jsem toto pozorování: Kosa černého, síkoru koňadru, čmeláka, straku obecnou a holuba. Kartu odesílám na výše uvedenou adresu ČSOP.

ATRI! Dva pavouci! Ti nejsou v seznamu, ale je to úžasné je pozorovat. To znáte. Na zábradlí naší květinové lodžie, vlevo prcek pavouček s ohromnou až neuvěřitelnou sítí a „zdolává“ velkou mouchu, 20 minut? Ta se brání, nakonec si ji vytáhne do skrýše ze spodu zábradlí – vpravo velký pavouk a též s výbornou sítí, sítě drží i ve větru, malou mušku vyřídí raz dva a šup s ní nahoru ... Zničit ty sítě? Nechce se mi ...

Kendy k pavoukům: ... Žije jich u nás kolem jednoho tisíce druhů. Jsou užiteční. Tady se jedná o pouťníka domácího (Tegenaria domestica). Občas v poledne se posadíme zde v naší „zahradě“ a toho pozorování!

„Les“ před námi, „les“ za námi, stromy všeho druhu, opravdu všeho. Pestrost nad pestrost. Jedna vzrostlá suchá břiza, pětaticetiletá, co náš barák-panelák stojí. Upozornila na ni Kendy, aby někomu nespadla na hlavu. Druhý den přišli „makači“ a břiza byla fuč. Totiž na dosah je nové dětské hřiště. Pohádka. Plné dětiček, večer i mládeže. Houpačky, skluzavky, však to znáte.

„Moje“ dětské hřiště v Libni u Rokytky, u Pivovarnické a Stejskalovy ulice, také na něm měl zásluhu můj tatínek, stále drží, opravované, renovované ... a je předválečné! (**Viz mé knížky**, čtenářové. Pro autora je radost, když v minulém týdnu volá knihkupectví na Václaváku, nebo čtenář z Moravy, a žádá o ně ... a mám už zbyteček. Nenajde se tiskař alespoň na tu žlutou? Přitisknout? ... Červenou už mám.)

Párek straky obecné stavěl na holé a nejvyšší bříze veliké hnízdo, obdivovali jsme je dalekohledem, ta spolupráce stavitelů! Dnes je hnízdo zacloněné zelenou mohutnou břízou a – straky k hnízdu nelétají. Poletují kolem nás, to ano, ale domov mají asi jinde.

Kendy pokračuje. V tom termínu v květnu se mělo pozorovat: alespoň 3 druhy denních motýlů, čmeláka, žábu, ještěrku nebo hada, kosa černého, vrabce, rehka, vlaštovku nebo jiříčku, sýkoru, hrdličku zahradní, ježka nebo myš. Samozřejmě můžete pozorovat a získat body i za jiné živočichy, ale pozorování z jiných dnů do karty nevpisovat.

PRO ZAJÍMAVOST – z výsledků zimního kola Živá zahrada 2010

Zúčastnilo se celkem 276 zahrad – četnost pozorování ptáků zimního kola:

Kos černý 269x	2 a více druhů sýkor 253x	vrabec 231x	strakapoud 190x
zvonek zelený 180x	brhlík lesní 128x	sojka obecná 97x	straka obecná 95x
červenka obecná 88x	hrdlička zahradní	stehlík obecný 83x	pěnkava obecná 55x
havran polní 50x	hýl obecný 42x	špaček obecný 37x	žluva, čížek lesní 20x
drozd kvíčala 19x	jíkavec 17x	strnad obecný 12x	střízlík 11x
bažant 10x	káně, krahujec lesní,	koroptev polní, holub domácí 8x	
brkoslav severní, šoupálek, poštolka obecná 6x			vrána obecná 4x
datel černý, kavka obecná, kachna divoká 3x			
ořešník kropenatý, konopka, kalous ušatý 3x			
volavka popelavá, jestřáb lesní, rehek 2x			
puštík obecný, krkavec, pěvuška, chocholouš 1x			

Kendy řekla, vyber některé.

ATRI – napsal jsem všechny, vždyť skauti můžou znát ptáčky, co kolem nás létají ... a jejich početnost ...

Ještě – v 31 zahrádkách pozorovány veverky a 9 kun.

Ve velké zimní malovací soutěži - děti poslaly celkem 174 namalovaných brkoslavů! Těžké rozhodování! Odborná porota po dlouhém zvažování nakonec určila vítěze kategorií let 3-6, 7-8, 9-10, 11 – 12, 13 – 16, čestné uznání ZŠ Planá na Valech.

Obrázky jsou vystaveny v Domě ochránců přírody v Praze a ty vítězné i na www.zivazahrada.cz

Nechcete se přidat? Veškeré informace sestra Kendy, 4.ZO

ČSOP-Botič-Rokyta

K obrázku: Zvíře v nouzi - psala sestra Kendy v nedávném Lokali, dnes jsem objevil pěkný obrázek v časopise ČSOP – KRÁSA našeho domova, jaro 2011 (ročník 53!) z článku Péče o srnčata, kolouchy a selata.

ZVÍŘE V NOUZI. Do záchraných stanic Národní sítě se dostalo v loňském roce **1736** mláďat savců, z čehož zhruba **desetina** byla odebrána z přírody zcela zbytečně. Zpět do volné přírody se jich podařilo navrátit 630, dalších 435 bylo ještě v léčení či v zimování s velkou nadějí na vypuštění.

Podpořit záchrané stanice můžete zasláním svého daru na konto 33553322/0800.

Vaše dary pomohou zajistit zvířecím pacientům stravu a ošetření.

Blahopřejeme redaktoru časopisu KRÁSA ing. Janu Moravcovi, původem ze 4.ZO, k časopisu!

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
3. číslo 2011, ročník XXVI.

Adresa: Ruská 42, 100 00, Praha 10

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Ruda - Rudolf Dobiáš, Žabka - Kateřina Vančurová,
ATRI - Karel Skála

Datum uzávěrky příštího čísla: 16. 9. 2011